

RUTH WARE

smrt' pani

Westawayovej

WHEEL OF FORTUNE

Ljndeni

Smrť pani Westawayovej

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindenisk.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Ruth Ware

Smrť pani Westawayovej – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Ljndeni

**smrt' pani
Westawayovej**

RUTH WARE

smrt' pani

Westawayovej

Ljndeni

First published as *The Death of Mrs Westaway*
by Harvill Secker, an imprint of Vintage.

Vintage is part of the Penguin Random House
group of companies.

Copyright © Ruth Ware, 2018

Translation © Marína Gálisová, 2019

Cover Design © Tomáš Cikán, 2019

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1344-3

ISBN e-knihy 978-80-566-1421-1 (1. zverejnenie, 2019)

Venujem svojej mame.

Naveky s láskou.

POZNÁMKA PRE ČITATEĽOV:

Smrť pani Westawayovej sa začína v súčasnom Brightone, ale čitatelia, ktorí poznajú toto mesto, si všimnú jeden rozdiel – v knihe stále stojí Západné mólo. Dúfam, že Brightončanov poteší vzkriesenie ich obľúbenej dominanty, aj keď iba v beletrii.

Jedna straka veští smútok,
dve nám veštia veselost',
tri nám veštia dievča malé,
štyri chlapca pre radosť.
Päť strák striebro,
šesť strák zlato,
sedem strák je za tajomstvo,
nevyzrad' ho, stojí za to.

29. november 1994

Straky sa vrátili. Zvláštne, ako som ich neznášala, keď som prvýkrát prišla do domu. Pamätám sa, ako som ich uvidela v taxíku zo stanice na príjazdovej ceste, sedeli v rade na záhradnom plote a čechrli si zobákmi perie.

Dnes sa jedna usadila na konári tisu, obalenom inováťou, priamo pred mojím oknom. Spomenula som si, čo mi mama radila, keď som bola malá, a zašepkala som: „Dobrý deň, pani straka,“ aby som odvrátila smolu.

Keď som sa premrznutá obliekala pri okne, zišlo mi na um, že ich zrátam. Jedna bola na tise. Druhá na veterníku na streche altánku. Tretia na plote zeleninovej záhrady. Tri nám veštia dievča malé.

Vyzeralo to ako znamenie a striaslo ma. Čakala som a dúfala...

Nie, na zamrznutom trávniku boli ďalšie. Štyri, päť... šesť... a ešte jedna poskakovala po dlaždiciach na terase, dobala do ľadu na prikrývkach na stole a stoličkách.

Sedem. Sedem strák je za tajomstvo, nevyzradí ho, stojí za to. Čo sa týka tajomstva, veršík má možno pravdu, ale to ostatné neseď ani zďaleka. Čoskoro ho budem musieť vyzradiť. Nič iné mi nezostane.

Bola som už takmer oblečená, keď v hustých rododendronoch odrazu čosi zašušťalo. Chvíľu som nevidela, čo to tam je, ale potom sa konáre pohli a po trávniku posiatom listami sa potichu zakrádala líška, jej

červenkastý kožuš bil do očí na pozadí zimných farieb tlmených mrazom.

Líšky sa pri dome u našich vyskytovali dosť často, ale tu som ich za denného svetla zazrela málokedy, nieto ešte aby sa nejaká producírovala po odhalenej časti trávniku pred domom. Občas po nich zostávali zabité králiky a roztrhané odpadkové vrecia, ale ešte nikdy sa žiadna nesprávala takto drzo. Táto musela byť veľmi odvážna alebo veľmi zúfalá, keď zašla až k domu. Pri pohľade zblížša sa mi zdalo, že asi platí druhá možnosť: líška bola mladá a strašne vychudnutá.

Straky si ju najprv nevšimli, ale potom tá na terase, pozornejšia než ostatné, zaregistrovala približujúci sa obrys dravca, vyštartovala zo zamrznutých dlaždíc ako raketa a v rannom tichu sa hlasno ozval jej výstražný škrekot. Líška už potom nemala šancu. Ostatné operence sa po jednom vzniesli na oblohu, až zostal len jeden, usalašený v bezpečí na tise. Líška sa ako prúd roztopeného zlata ticho prešmykla naspäť po trávniku, pritisnutá k zemi. Nechala poslednú straku, nech sa hrdí svojim víťazstvom.

Jedna. Jedna straka veští smútok. Ale to je vylúčené. Už nikdy nebudem smutná – napriek všetkému, napriek búrke, ktorá sa blíži a ja o nej dobre viem. Keď sedím v salóne a píšem tieto slová, cítim, ako ma moje tajomstvo spaľuje zvnútra takou prudkou radosťou, až si myslím, že občas musí žiarit' aj cez pokožku.

Zmením tú riekanku. Jedna straka veští radosť. Jedna straka veští lásku. Jedna straka znamená budúcnosť.

1. kapitola

Dievča sa skôr zapieralo do vetra, než kráčalo, a pod pazuchou odhodlane zvieralo vlhké vrecko s rybou a hranolčekmi. Vietor kmásal papierom, pokúšal sa rozbaľiť vrecko a jeho obsah roznieť po brehu až k čajkám.

Keď prešla cez cestu, zovrela v hrsti vo vrecku pokrčený list a obzrela sa cez plece, skontrolovala dlhý tmavý úsek chodníka za sebou, či tam nie je nejaká postava, ale nebola. Alebo ju aspoň nevidela.

Breh bol málokedy úplne prázdny. Bary a kluby mávali otvorené dlho do noci a na kamienkovú pláž až do svitania vyplúvali opitých miestnych aj turistov. Ale dnes večer sa aj najostrieľanejší pijani rozhodli radšej zostať doma a teraz, o päť minút desať, mala Hal celú promenádu pre seba. Jedinou známkou života boli sliepňajúce svetlá – a ešte čajky, ktoré poľetovali a škriekali nad tmavými nepokojnými vodami Lamanšského prielivu.

Krátke čierne vlasy jej padali do očí, zahmlili sa jej okuliare a pery mala popraskané od soli z morského vetra. No iba čo pevnejšie zovrela vrecko pod pazuchou a odbočila z brehu do jednej z úzkych obytných ulíc s vysokými bielymi domami, kde vietor ustal tak náhle, až sa zaknísala a takmer stratila rovnováhu. Pršať neprestalo – v závetří to skôr vyzeralo, že mrholenie je hustejšie, a ona v ňom zahla na ulicu Marine View Villas – Vily s výhľadom na prístav.

Ten názov klamal. Nestáli tu nijaké vily, len mierne ošumelé radovky, z ktorých sa v slanom vzduchu odlupovala farba. A nebol tam ani výhľad – na more ani na nič iné. Možno tam kedysi bol, keď tie domy postavili, ale odvtedy bližšie k moru vyrástli vyššie, luxusnejšie budovy a akýkoľvek výhľad, aký kedy z Marine View Villas mohol byť, sa zredukoval na tehlové múry a bridlicové strechy, dokonca aj z Halinho podkrovného bytu. To, že sa k bytu šplhala až na samý vrch budovy po úzkych rozheganých schodoch, malo jediná výhodu – nemusela počúvať, ako jej nad hlavou dupocú susedia.

Dnes sa však zdalo, že susedia sa niekam pobrali – a že sú tam už dlhšie, súdiac podľa toho, ako sa dvere zasekli na hromade pošty a reklamných letákov rozsypaných po chodbe. Hal sa musela poriadne zaprieť, kým dvere povolili, vpotáčala sa do chladnej tmy a zašmátrala rukou po automatickom časovom spínači, ktorým sa zažínali svetlá. Nič, tma vládla ďalej. Buď vypadla poistka, alebo sa vypálila žiarovka.

Pozhrabávala letáky v slabom svetle, čo sem prenikalo z ulice, aby vytriedila svoju poštu od tej pre ostatných nájomníkov, potom začala stúpať k podkrovnému bytu.

Vyššie už neboli okná, a keď sa prešuchtala cez prvé poschodie, ocitla sa v takmer úplne čiernej tme. Hal však schody poznala po pamäti, od zlomenej dosky na odpočívadle až po uvoľnený kúsok koberca na poslednom schodisku. Unavene kráčala hore a myslela na večeru a na posteľ. Nebola si istá, či má vôbec chuť do jedla, ale ryba s hranolčkami ju stála päť libier a päťdesiat centov, a ak mohla súdiť podľa faktúr a účtov, ktoré si niesla pod pazuchou, ani takúto sumu si nemohla dovoliť premárniť.

Na najvyššom poschodí naklonila hlavu nabok, aby sa vyhla vode kvapkajúcej zo strešného okna, odomkla si dvere a konečne bola

doma. Byt bol maličký, len spáľňa prepojená so širšou halou, ktorá jej slúžila ako kuchyňa, obývačka a všetko ostatné. Okrem toho bol ošumelý, s opadávajúcou omietkou, obdratým kobercom a drevenými oknami, ktoré stonali a rachotili, vždy keď od mora zadul vietor. No už dvadsaťjeden rokov to bol jej jediný domov – akokoľvek bola premrznutá a unavená, vždy jej aspoň trochu poskočilo srdce, keď doň vošla.

Za dverami zastala, otriasla si z okuliarov slané kvapky a utrela si ich o koleno otrhaných džínsov, potom položila na stôl papier s rybou a hranolčekmi.

Bolo tu veľmi chladno a striasla sa, keď si kľakla pred plynový kozub a šťukala gombíkom, až kým sa nezapálil a na skrehnuté červené ruky jej nezačalo sálať teplo. Potom otvorila papierové vrečko premočené od dažďa a vdýchla ostrú vôňu soli a octu, ktorá zaplavila malú miestnosť.

Drevenou vidličkou napichla ochabnutý teplý hranolček a pustila sa do triedenia pošty – reklamy odkladala bokom, aby ich mohla vyhodiť do koša, faktúry a účty ukladala na kôpku. Hranolčeky boli slané a chrumkavé a ryba v cestíčku ešte horúca, ale Hal sa pri pohľade na rastúcu kôpku faktúr stiahol žalúdok. Netrápila ju ani tak jej veľkosť, skôr množstvo obálok s označením POSLEDNÁ UPOMIENKA. Odsunula rybu, stratila apetít.

Musí zaplatiť nájomné – to sa už odkladať nedá. A prioritou bola aj elektrina. Bez chladničky a svetla sa v malom byte nedalo poriadne existovať. Plyn ... no, teraz je november. Život bez kúrenia sa síce nedá považovať za príjemný, ale dá sa zvládnuť.

No žalúdok sa jej obrátil pri niečom inom ako faktúry. Vydesila ju lacná obálka, ktorú očividne doručili osobne, vpredu bolo guľôčkovým perom napísané len: „Harriet Westawayová, horný byt“.

Nebola tam uvedená adresa odosielateľa, ale Hal ju nepotrebovala vidieť. Mala strašné tušenie, že vie, od koho je ten list.

S námahou prehltna hranolček, ktorý sa jej zasekol v hrdle, zasunula obálku na spodok kôpky s faktúrami – poddala sa nutkaniu strčiť hlavu do piesku. Zúfalo si priala, aby mohla celý tento problém odovzdať na riešenie niekomu staršiemu, múdrejšiemu a silnejšiemu.

Nikoho takého však nemala. Už nie. Okrem toho, bolo v nej predsa len drsné, nepoddajné jadro. Bola nízka, bledá a mladá, ale nebola dieťaťom, za ktoré ju ľudia bežne považovali. Nebola ním už tri roky.

Práve toto tvrdé jadro ju prinútilo vytiahnuť obálku. Zahryzla si do pery a otvorila ju.

Vnútri bol len jeden hárok papiera a na ňom len dve strojom písané vety.

Škoda, že sme vás nezastihly. Radi bi sme prebraly vašu finančnú situáciu. Znovu sa ozveme.

Hal so stiahnutým žalúdkom vybrala z vrečka papier, ktorý si dnes poobede našla v práci. Hárky boli rovnaké – až na omrvinky a fľak od čaju, ktorým prvý papier obliala, keď otvorila obálku.

Ani správa v listoch nebola pre Hal novinkou. Podobné telefonáty a správy ignorovala už celé mesiace.

Keď listy opatrne položila vedľa seba na stôl, ruky sa jej roztriasli, lebo si uvedomila, čo znamenajú.

Hal bola zvyknutá čítať medzi riadkami, dešifrovať dôležitosť toho, čo ľudia nepovedia. V istom zmysle to bola jej robota. Ale tu si nevyslovené slová nevyžadovali nijaké dešifrovanie.

Hovorili: Vieme, kde pracuješ.

Vieme, kde bývaš.

A vrátíme sa.

Zvyšok zásielok tvorili len reklamné letáky. Hal ich hodila do koša na separovaný odpad a unavene sa spustila na pohovku. Na chvíľu zložila hlavu do dlaní – pokúšala sa nemyslieť na stenčený bankový účet a počula v uchu mamin hlas, ako keď za ňou stála a prednášala jej, kým sa učila na maturity. *Hal, viem, že máš stresy, ale musíš niečo zjesť! Si príliš vychudnutá!*

Viem, odvetila v duchu. Tak to bolo vždy, keď sa trápila alebo znervóznela – ako prvá ju opustila chuť do jedla. Nemohla si však dovoliť ochorieť. Ak nebude pracovať, nezarobí. A nemohla si dovoliť ani premrhať jedlo, hoci bolo na okrajoch zvlhnuté a chladlo.

Ignorovala škriabanie v hrdle a prinútila sa dať si ďalší hranolček. Mala ho však len napoly v ústach, keď si všimla niečo v koši na separovaný odpad. Niečo, čo tam nepatrilo. Spomedzi jedálnych lístkov z rozličných donášok vyčnievala tuhá biela obálka, na ktorej bola rukou napísaná adresa.

Vložila si do úst hranolček, obľizla si z prstov soľ, nahla sa ku košu a vytiahla obálku spomedzi starých papierov a polievkových obalov.

Vážená slečna Harriet Westawayová, písalo sa tam. *Byt 3C, Marine View Villas, Brighton*. Adresa bola len mierne zašpinená od masti z Haliných prstov a odpadkov z koša.

Musela ho tam omylom strčiť spolu s prázdnyimi obálkami. Toto aspoň nemôže byť faktúra. Vyzeralo to skôr ako pozvánka na svadbu – hoci to nebolo pravdepodobné. Hal si nevedela spomenúť na nikoho, kto by sa teraz vydával.

Strčila palec do medzery na boku obálky a natrhla ju.

To, čo zvnútra vytiahla, skutočne nebola pozvánka. Bol to list napísaný na hrubom, drahom papieri, v hornej časti uvidela názov

právnickej firmy. Na okamih sa jej v žalúdku otvorila priepasť a pred ňou krajina strašidelných možností. Zažaloval ju niekto za niečo, čo povedala pri vykladaní kariet? Alebo – preboha – nájomné za byt! Majiteľ pán Khan bol sedemdesiatnik a postupne predal všetky ostatné byty v dome. Hal bola presvedčená, že byt, v ktorom býva ona, si nechal zo súcitu k nej a z náklonnosti k jej mame, ale tento odklad verdiktu nemohol trvať naveky. Jedného dňa bude potrebovať peniaze na domov dôchodcov alebo sa mu zhorší cukrovka a budú to musieť predať jeho deti. Čo na tom, že zo stien od vlhkosti opadávala omietka a elektrina skratovala, keď zároveň zapla fén aj hriankovač. Bol to domov – jediný, ktorý kedy poznala. A keby ju z neho vykopli, šanca, že si za túto cenu nájde iný, nebola len slabá, bola nulová.

Alebo je to... nie. Ten určite nešiel za právnikom.

Trasúcimi sa prstami rozložila papier, ale keď očami zaletela k adrese pod podpisom, v návale úľavy si uvedomila, že to nie je brightonská firma. Bolo tam Penzance v Cornwalle.

Chvalobohu, nesúvisí to s bytom. A bolo veľmi nepravdepodobné, že by to bol nespokojný klient takto ďaleko od domova. V Penzance vlastne nikoho nepoznala.

Prehltla ďalší hranolček, vystrela na stole list, posunula si na nose okuliare a pustila sa do čítania.

Vážená slečna Westawayová,

píšem Vám z poverenia mojej klientky, Vašej starej mamy Hester Mary Westawayovej, bytom Trepassen House, St Piran.

Pani Westawayová zomrela 22. novembra vo svojom dome. Uvedomujem si, že táto správa Vás možno šokuje. Prosím, prijmite moju úprimnú sústrasť.